

New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

ONDER
MIJN
HUID

Haar man
wordt vermoord
voor de ogen
van haar kind

THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

MARY HIGGINS CLARK

Onder mijn huid

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *I've Got You Under My Skin*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Tineke Funhoff

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Kelly Sillaste/Trevillion Images

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Mary Higgins Clark

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 257 0 / NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor John

En onze Clark- en Conheeney-kinderen en -kleinkinderen

Met liefs

PROLOOG

Op de speelplaats aan East Fifteenth Street in Manhattan, niet ver van het appartement waar ze woonden, duwde Greg Moran de driejarige Timmy, die op de schommel zat.

‘Nog twee minuten,’ waarschuwde hij lachend, terwijl hij nog een duw gaf, net hard genoeg om zijn waaghals van een zoon tevreden te stellen, maar niet zo hard dat de zitting over de bovenkant van de schommel kon zwaaien. Zoiets had hij lang geleden eens meegemaakt. Er was niemand gewond geraakt omdat het een veiligheidszitje voor een kind was geweest. Desondanks was Greg, met zijn lange armen die hoorden bij zijn lengte van een meter negentig, altijd supervoorzichtig als Timmy op de schommel zat. Als arts op de eerste hulp zag hij vaak de bizarste ongelukken.

Het was half zeven en de avondzon wierp lange schaduwen over de speelplaats. Het was zelfs een beetje fris aan het worden, wat hem eraan herinnerde dat het volgende week al september was. ‘Nog één minuut,’ riep Greg vastbesloten. Voor hij met Timmy naar de speelplaats ging, had Greg een dienst van twaalf uur gedraaid. Het was een absolute chaos geweest op de normaal altijd al drukke afdeling. Twee auto’s vol tieners die op First Avenue een wedstrijd hadden gehouden, waren op elkaar gebotst. Het was een wonder dat er niemand bij omgekomen was, maar drie jongeren waren ernstig gewond.

Greg liet de schommel los. Het was tijd om hem langzamer te

laten gaan tot hij stil bleef hangen. Het feit dat Timmy zelfs niet probeerde te protesteren, betekende dat hij ook naar huis wilde. Ze waren hoe dan ook de laatsten op de speelplaats.

‘Dokter!’

Greg draaide zich om en zag een man van gemiddelde lengte en een krachtig postuur met een sjaal voor zijn gezicht. Het wapen dat hij in zijn hand hield, was op Gregs hoofd gericht. Instinctief deed Greg een grote stap opzij om zo ver mogelijk uit de buurt van Timmy te komen. ‘Hoor eens, mijn portemonnee zit in mijn zak,’ zei hij bedaard. ‘Je mag hem pakken.’

‘Papa.’ Timmy’s stem klonk angstig. Hij had zich omgedraaid op het zitje en staaarde de overvaller aan.

In zijn laatste ogenblik op aarde probeerde Greg Moran, vierendertig jaar, vooraanstaand arts, innig geliefd echtgenoot en vader, zich op zijn aanvaller te storten, maar hij kon niet ontkomen aan het fatale schot dat hem met dodelijke nauwkeurigheid midden in het voorhoofd trof.

‘PAPAAAA!’ jammerde Timmy.

De aanvaller rende naar de straat, bleef toen staan en draaide zich om. ‘Timmy, zeg tegen je moeder dat zij de volgende is!’ schreeuwde hij. ‘En dan is het jouw beurt!’

Het schot en het luide dreigement werden gehoord door Margy Bless, een oudere vrouw die van haar deeltijdbaan bij de plaatselijke bakker op weg naar huis was. Ze bleef secondelang staan om de nachtmerrieachtige gebeurtenis in zich op te nemen: de vluchtende gestalte die de hoek om sloeg met het wapen nog in zijn hand, het gillende kind op de schommel, de in elkaar gezakte man op de grond.

Haar vingers trilden zo hevig dat ze drie pogingen moest doen om 911 in te drukken.

Toen de telefoniste opnam, kon Margy alleen jammeren: ‘Gauw! Gauw! Misschien komt hij terug! Hij heeft een man doodgeschoten en toen bedreigde hij het kind!’

Haar stem stierf weg toen Timmy schreeuwde: 'Blue Eyes heeft mijn papa doodgeschoten... Blue Eyes heeft mijn papa doodgeschoten!'

Laurie Moran keek uit het raam van haar kantoor op de vierentwintigste etage van 15 Rockefeller Center. Ze had uitzicht op de schaatsbaan in het midden van dat beroemde complex in Manhattan. Het was een zonnige maar koude dag in maart, en vanaf haar hoge positie zag ze beginners onvast op hun schaatsen wankelen, terwijl anderen zich juist met de elegantie van balletdansers over het ijs bewogen.

Timmy, haar achtjarige zoon, was dol op ijshockey en vast van plan om als hij eenentwintig was goed genoeg te zijn om bij de New York Rangers te spelen. Laurie glimlachte toen ze Timmy's gezicht voor zich zag, zijn expressieve ogen die glinsterden van plezier als hij zichzelf voorstelde in de toekomstige positie van doelman bij wedstrijden van de Rangers. Tegen die tijd zal hij sprekend op Greg lijken, dacht Laurie, maar ze zette het beeld snel uit haar hoofd en richtte haar aandacht op het dossier op haar bureau.

Laurie was zesendertig jaar, had schouderlang, honingkleurig haar, ogen die eerder naar groen dan naar bruin neigden, een slank postuur en een klassiek gezicht dat ze niet opmaakte; kortom, het soort vrouw naar wie mensen omkeken als ze voorbijliep. 'Stijlvol en knap', zo werd ze vaak beschreven.

Ze was producent bij de Fisher Blake Studios, had al eens een prijs gewonnen en stond op het punt met een nieuwe tv-serie te komen. Voor Gregs dood had ze al met het idee rondgelopen.

Maar daarna had ze het opzijgeschoven – ze had het gevoel dat mensen misschien zouden denken dat ze het had bedacht vanwege zijn onopgeloste moord. Het uitgangspunt was het naspeulen van onopgeloste misdaden, maar in plaats van acteurs te gebruiken, wilde ze de vrienden en familieleden van het slachtoffer bijeenbrengen om ze hún versie te laten vertellen van wat er destijds was gebeurd. Wanneer dat maar mogelijk was, zou gebruik worden gemaakt van de plek waar de misdaad in werkelijkheid had plaatsgevonden. Het was een waagstuk – met een grote kans op succes, maar ook op chaos.

Ze kwam net van een bijeenkomst met haar baas, Brett Young, die haar eraan had herinnerd dat ze had gezworen nooit meer een realityserie te maken. ‘Je laatste twee waren dure flops, Laurie,’ had hij gezegd. ‘We kunnen ons er niet nog een veroorloven.’ Daarna voegde hij er scherp aan toe: ‘En jij ook niet.’

Terwijl Laurie een slok nam van de koffie die ze had meegenomen van het gesprek, dacht ze aan het vurige pleidooi waarmee ze hem had proberen te overreden. ‘Brett, voor je me er weer aan herinnert dat je meer dan genoeg hebt van realityseries, beloof ik je dat deze anders zal worden. De titel wordt *Verdacht*. Op pagina twee van het voorstel heb ik je een lange lijst van onopgeloste misdaden gegeven en andere die zogenáámd zijn opgelost, maar waarvoor waarschijnlijk de verkeerde persoon naar de gevangenis is gestuurd.’

Laurie keek haar kantoor rond met een blik die haar nog vastbeslotener maakte om haar baan niet kwijt te raken. De ruimte was groot genoeg voor een bank onder het raam en een hoge boekenkast waarin aandenkens stonden uitgestald, prijzen die ze had gewonnen en familiefoto’s, voornamelijk van Timmy en haar vader. Ze had al lang geleden besloten dat haar foto’s van Greg thuis in haar slaapkamer hoorden, niet hier waar ze iedereen onvermijdelijk zouden herinneren aan het feit dat ze weduwe was, en dat de moord op haar echtgenoot nooit was opgelost.

‘De Lindbergh-ontvoering staat als eerste op je lijst. Die is van ongeveer tachtig jaar geleden. Je bent toch niet van plan om dát na te spelen, hè?’ had Brett gevraagd.

Laurie had gezegd dat het een voorbeeld van een misdaad was waarover mensen nog generaties lang praatten omdat hij zo gruwelijk was, maar ook omdat er nog steeds zo veel onbeantwoorde vragen waren. Bruno Hauptmann, een Duitse immigrant die was terechtgesteld voor de ontvoering van de Lindbergh-baby, was bijna zeker degene die de ladder had gemaakt die naar de slaapkamer van het kind voerde. Maar hoe wist hij dat het kindermisje elke avond meeat aan tafel en de baby precies om die tijd drie kwartier alleen liet? Hoe wist Hauptmann dat – of wie had hem dat verteld?

Daarna vertelde ze Brett over de onopgeloste moord op een van de identieke tweelingdochters van senator Charles H. Percy, die had plaatsgevonden aan het begin van zijn eerste campagne voor de Senaat in 1966. Hij werd verkozen, maar de misdaad was nooit opgelost en de vraag bleef: was de vermoorde zus wel het bedoelde slachtoffer? En waarom had de hond niet geblaft als er een vreemde het huis was binnengekomen?

Laurie leunde achterover in haar stoel. Ze had tegen Brett gezegd: het gaat erom dat iedereen een theorie heeft als je over dit soort zaken begint. ‘We maken een realityserie over misdaden die tussen de twintig en dertig jaar oud zijn, waarover we dus het standpunt kunnen horen van de mensen die het dichtst bij het slachtoffer stonden, en ik heb de perfecte zaak voor de eerste aflevering: het Afstudeer Gala.’

Toen begon Brett echt belangstelling te krijgen, dacht Laurie. Omdat hij in Westchester County woonde, wist hij er alles van. Twintig jaar geleden waren vier jonge vrouwen, die samen waren opgegroeid in Salem Ridge, afgestudeerd aan vier verschillende colleges. De stiefvader van een van hen, Robert Nicholas Powell, gaf wat hij een ‘Afstudeer Gala’ noemde ter ere van alle vier de

meisjes. Driehonderd gasten, avondkleding, champagne en kaviar, vuurwerk, noem maar op. Na het feest bleven zijn stiefdochter en de andere drie afgestudeerden logeren. 's Ochtends werd Powells vrouw, Betsy Bonner Powell, een populaire, charmante, tweeënveertigjarige vrouw die zich vaak in het uitgaansleven liet zien, levenloos aangetroffen in haar bed. De misdaad werd nooit opgelost. Rob, zoals Powell werd genoemd, was nu achtenzeventig jaar, in uitstekende fysieke en mentale conditie, en woonde nog steeds in hetzelfde huis.

Powell was nooit hertrouwd, bedacht Laurie. Hij had onlangs een interview gegeven aan *The O'Reilly Factor* waarin hij vertelde dat hij alles wilde doen om het raadsel van de dood van zijn vrouw op te helderen, en hij wist dat zijn stiefdochter en haar vriendinnen er allemaal net zo over dachten. Ze meenden allemaal dat als de waarheid niet boven water kwam, mensen zich zouden afvragen of een van hén misschien de moordenaar van Betsy was.

Toen kreeg ik het groene licht van Brett om contact op te nemen met Powell en de vier vriendinnen om te vragen of ze mee wilden doen, dacht Laurie opgetogen.

Het werd tijd om het goede nieuws met Grace en Jerry te delen. Ze pakte haar telefoon en zei tegen haar twee assistenten dat ze naar haar toe moesten komen. Even later vloog de deur van haar kantoor open.

Grace Garcia, haar vijftwintigjarige secretaresse, droeg een rode wollen jurk over een katoenen legging en hoge, dichtgeknoopte laarzen. Haar lange haar was in een knot gedraaid en vastgezet met een kam. Plukjes haar die aan de kam waren ontsnapt, omlijstten haar hartvormige gezicht. Zware maar vakkundig aangebrachte mascara accentueerde haar levendige, donkere ogen.

Jerry Klein kwam vlak achter Grace aan. Hij was lang en leinig, en ging in een van de stoelen bij Lauries bureau zitten. Zo-

als gewoonlijk had hij een coltrui aan met een vest erover. Hij beweerde dat hij van plan was zijn enige donkerblauwe pak en enige smoking twintig jaar mee te laten gaan. Laurie twijfelde er niet aan dat dat zou lukken. Hij was nu zesentwintig jaar en was drie jaar eerder als zomerstagiair bij het bedrijf gekomen. Daar was hij onmisbaar gebleken als productieassistent.

‘Ik zal jullie niet in spanning houden,’ kondigde Laurie aan. ‘Brett heeft ons het groene licht gegeven.’

‘Ik wist het wel!’ riep Grace.

‘Ik zag het aan de uitdrukking op je gezicht toen je de lift uit kwam,’ zei Jerry.

‘Niet waar. Ik heb een pokerface,’ kaatste Laurie terug. ‘Oké, het eerste wat ik ga doen, is contact opnemen met Robert Powell. Als ik van hem toestemming krijg, zullen zijn stiefdochter en haar drie vriendinnen, van wat ik uit dat interview met hem heb opgemaakt, daar heel waarschijnlijk in meegaan.’

‘Vooral omdat ze heel goed worden betaald voor hun medewerking en geen van allen echt rijk zijn,’ zei Jerry bedachtzaam, denkend aan de achtergrondinformatie die hij voor de potentiële serie had verzameld. ‘Betsy’s dochter, Claire Bonner, is maatschappelijk werkster in Chicago. Ze is nooit getrouwd. Nina Craig is gescheiden, woont in Hollywood en verdient haar brood als figurant in films. Alison Schaefer werkt in een kleine apotheek in Cleveland. Haar man loopt op krukken. Hij is twintig jaar geleden het slachtoffer geworden van een auto-ongeluk waarbij de dader is doorgereden. Regina Callari is verhuisd naar St. Augustine in Florida. Ze heeft een makelaarskantoortje. Ze is gescheiden en heeft één kind op college.’

‘Er hangt veel van af,’ waarschuwde Laurie. ‘Brett heeft me er al op gewezen dat de laatste twee series zijn geflopt.’

‘Zei hij ook dat de eerste twee nog lopen?’ vroeg Grace verontwaardigd.

‘Nee, en dat zal hij ook niet doen. Ik wéét gewoon dat dit een

succes kan worden. Als Robert Powell toestemming geeft, wed ik dat de anderen ook mee zullen doen,' zei Laurie. 'Daar hoop ik tenminste heel erg op,' voegde ze er hartgrondig aan toe.

Commissaris Leo Farley van het korps New York zou volgens de geruchten benoemd worden tot hoofdcommissaris, toen hij de dag na de begrafenis van zijn schoonzoon onverwachts aankondigde dat hij met pensioen ging. Nu, meer dan vijf jaar later, had Leo nog nooit spijt gehad van die beslissing. Op zijn drienzestigste voelde hij zich nog steeds op-en-top een politieman. Hij was altijd van plan geweest dat te blijven tot hij verplicht met pensioen zou moeten, maar zijn plannen waren gewijzigd door iets belangrijkers.

De schokkende, koelbloedige moord op Greg en het dreigement dat de oudere getuige had gehoord – ‘Timmy, zeg tegen je moeder dat zij de volgende is, daarna is het jouw beurt’ – waren voldoende reden voor de beslissing dat hij zijn leven ging wijden aan de bescherming van zijn dochter en kleinzoon. Leo Farley, met zijn kaarsrechte houding, gemiddelde lengte, een flinke bos staalgrijs haar en een pezig, getraind lichaam, was constant op zijn hoede.

Hij wist dat hij Laurie niet voortdurend kon beschermen. Ze had een baan waarvan ze hield en die ze ook nodig had. Ze nam het openbaar vervoer, ging hardlopen in Central Park en als het mooi weer was, lunchte ze vaak in een van de kleine parken in de buurt van haar kantoor.

Timmy was een andere kwestie. In Leo's gedachten zou Gregs moordenaar ieder moment kunnen besluiten om eerst achter

Timmy aan te gaan, dus benoemde hij zichzelf tot zijn oppasser. Hij bracht Timmy elke morgen naar de Saint Davids-school en wachtte hem weer op als de school uitging. Als Timmy na school ergens naartoe ging, stond Leo onopvallend op wacht naast de ijsbaan of de speelplaats.

Voor Leo was Greg Moran de zoon die hij voor zichzelf gescha- pen zou hebben, als dat mogelijk was geweest. Het was nu tien jaar geleden dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet op de eerste hulp van het Lenox Hill-ziekenhuis. Hij en Eileen waren daar over hun toeren naartoe gestormd nadat ze waren gewaar- schuwd dat hun zesentwintigjarige dochter Laurie was aangere- den door een taxi op Park Avenue en bewusteloos was geraakt.

Greg, die met zijn lange gestalte zelfs in zijn groene zieken- huiskleding nog indruk maakte, had hen begroet met de verze- kering: 'Ze is bij kennis en het komt allemaal goed. Een gebroken enkel en een hersenschudding. We houden haar ter observatie, maar het komt goed.'

Na die woorden was Eileen, radeloos van bezorgdheid over haar enig kind, flauwgevallen en had Greg er nog een patiënt bij gekregen. Hij greep Eileen snel vast voor ze op de grond kon val- len. En hij is nooit meer uit ons leven verdwenen, dacht Leo. Hij en Laurie waren drie maanden later verloofd. Hij was onze rots in de branding toen Eileen slechts een jaar later stierf.

Hoe kon iemand hem hebben doodgeschoten? Tijdens het uitgebreide onderzoek werd alles op alles gezet om een persoon te vinden die een wrok tegen Greg kon hebben, hoe ondenkbaar dat ook was als je hem kende. Nadat ze al snel vrienden en klas- genoten hadden uitgesloten, werden de archieven uitgekamd van de twee ziekenhuizen waar Greg tijdens zijn opleiding en als teamleider had gewerkt, om te zien of hij ooit was beschul- digd van een verkeerde diagnose of behandeling die tot blijvend letsel of de dood had geleid. Er was niets aan het licht gekomen.

Op het kantoor van de officier van justitie stond de zaak be-

kend als de ‘Blue Eyes-moord’. Soms kwam er een verschrikte uitdrukking op Timmy’s gezicht als hij zich toevallig snel omdraaide en rechtstreeks naar Leo keek. Leo’s ogen waren van een lichte, chineesblauwe kleur. Hij was er zeker van, en zowel Laurie als de psycholoog was dat met hem eens, dat Gregs moordenaar grote, intens blauwe ogen moest hebben.

Laurie had met hem gepraat over haar plan voor een nieuwe serie die zou beginnen met de Afstudeer Gala-moord. Leo had zijn ontzetting voor zich gehouden. Het was een angstaanjagend idee dat zijn dochter zich omringde met een groep mensen van wie er één waarschijnlijk een moordenaar was. Iemand had Betsy Bonner Powell zo gehaat dat die een kussen op haar gezicht had gedrukt tot de laatste ademtocht uit haar lichaam was geperst. Diezelfde persoon had waarschijnlijk een perfect gevoel voor zelfbehoud. Leo wist dat de vier jonge vrouwen en Betsy’s echtgenoot twintig jaar geleden waren ondervraagd door de allerbeste inspecteurs van Moordzaken. Tenzij het iemand was gelukt om onopgemerkt het huis binnen te komen, zouden de moordenaar en de verdachten allemaal weer bij elkaar zijn als de serie door zou gaan – een gevaarlijk plan.

Leo overdacht dit alles terwijl hij en Timmy van Saint Davids aan Eighty-ninth Street bij Fifth Avenue de acht blokken naar het appartement aan Lexington Avenue en Ninety-fourth Street liepen. Na Gregs dood was Laurie meteen verhuisd, omdat ze het niet kon verdragen de speelplaats te zien waar Greg was doodgeschoten.

Een langsrijdende politieauto remde even af. De agent op de passagiersplaats salueerde naar Leo.

‘Ik vind het leuk als ze je zo groeten, opa,’ zei Timmy. ‘Dat geeft me een veilig gevoel,’ voegde hij er nuchter aan toe.

Wees voorzichtig, waarschuwde Leo zichzelf. Ik heb Timmy altijd ingeprent dat hij een agent om hulp moest vragen als ik er niet was en hij of zijn vrienden een probleem hadden. Onwille-

keurig greep hij Timmy's hand nog iets steviger vast.

'Nou, je hebt nog geen problemen gehad die ik niet voor je op kon lossen.' Daarna zei hij voorzichtig: 'Voor zover ik weet tenminste.'

Ze liepen over Lexington Avenue. De wind was gedraaid en blies koud in hun gezicht. Leo bleef staan en trok Timmy's wollen muts stevig over zijn voorhoofd en oren.

'Een van de jongens uit groep acht liep vanochtend naar school en toen probeerde een man op een fiets zijn mobieltje uit zijn hand te trekken. Een agent zag dat en hield die man aan,' zei Timmy.

Het was geen voorval waarbij een man met blauwe ogen was betrokken. Leo schaamde zich om toe te moeten geven hoe opgelucht hij daarover was. Totdat Gregs moordenaar gevangen werd genomen, wilde hij er altijd zeker van zijn dat Timmy en Laurie veilig waren.

Toen ze vanochtend, meteen nadat hij was aangekomen, haastig naar haar werk was vertrokken, had Laurie gezegd dat er vandaag een beslissing zou worden genomen over haar plan voor de serie. Leo kon het niet uit zijn gedachten zetten. Hij wist dat hij tot 's avonds op de uitslag moest wachten. Bij hun tweede kop koffie, wanneer Timmy had gegeten en met een boek lekker in de grote stoel was gekropen, zou ze het met hem bespreken. Daarna zou hij naar zijn eigen flat gaan, op een blok afstand. Aan het eind van de dag wilde hij Laurie en Timmy met rust laten, en hij was blij dat er niemand langs de conciërge in het gebouw kon glippen zonder dat er naar de betreffende bewoner werd gebeld voor wie het bezoek beweerde te komen.

Als ze het groene licht voor die serie heeft gekregen, is het slecht nieuws, dacht Leo.

Een man in een sweatshirt met capuchon, een donkere zonnebril op en een canvas tas om zijn schouder, die ogenschijnlijk vanuit het niets opdook, schoot op rolschaatsen langs hem heen,

reed Timmy bijna omver en stoof toen rakelings langs een hoogzwangere vrouw die een paar meter voor hen liep.

‘Ga van het trottoir af,’ schreeuwde Leo toen de rolschaatser de hoek om sloeg en verdween.

Achter de donkere zonnebril glinsterden helderblauwe ogen, en de rolschaatser lachte luidkeels.

Dat soort ontmoetingen voedden zijn behoefte aan de macht die hij voelde als hij Timmy letterlijk aanraakte en wist dat hij zijn dreigement kon uitvoeren wanneer hij maar wilde.

Robert Nicholas Powell was achtenzeventig jaar, maar oogde en bewoog zich als een tien jaar jongere man. Zijn knappe gezicht werd omlijst door een bos wit haar. Hij liep nog steeds rechtop, hoewel hij niet meer boven de een meter tachtig uit kwam. Hij straalde een autoriteit uit die meteen voelbaar was voor iedereen om hem heen. Met uitzondering van de vrijdag, werkte hij nog steeds hele dagen op zijn kantoor in Wall Street, en werd hij heen en terug gereden door zijn vaste chauffeur Josh Damiano.

Vandaag, dinsdag 16 maart, had Rob besloten thuis te blijven en hier in Salem Ridge het gesprek te hebben met televisieproducent Laurie Moran in plaats van op zijn kantoor. Ze had hem de reden voor haar bezoek verteld en die ingebed in een intrigerende vooronderstelling. ‘Meneer Powell, ik geloof dat als u, uw stiefdochter en haar vriendinnen erin toestemmen de gebeurtenissen op het Afstudeer Gala te re-ensceneren, het publiek zal inzien hoe ongeloofwaardig het is dat een van u verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw vrouw. U had een gelukkig huwelijk. Iedereen die u kende, wist dat. Uw stiefdochter en haar moeder hadden een hechte band. De andere drie afgestudeerden kwamen vanaf de middelbare school regelmatig bij Betsy thuis, en toen u en Betsy trouwden, hebt u altijd gezorgd dat ze zich welkom voelden. U hebt een erg groot huis en omdat er zo veel mensen op het feest waren, is het heel goed mogelijk dat een in sluiper niet is opgemerkt. Het was bekend dat uw vrouw mooie,

dure juwelen bezat. Ze droeg die avond haar oorringen, ketting en ring van smaragd.’

‘De roddelbladen maakten van een tragedie een schandaal,’ was Robs bittere antwoord aan Laurie Moran geweest. Nou ja, ze zal er zo wel zijn, dacht hij. Het moet maar.

Hij zat achter zijn bureau in zijn ruime kantoor op de begane grond. Grote ramen keken uit op de achtertuinen van het landgoed. Een prachtig gezicht in de lente, zomer en vroege herfst, dacht Rob. Als het sneeuwde, werd het kale uitzicht verzacht en soms zelfs magisch, maar op een vochtige, koude, zonloze winterdag in maart, als de bomen nog geen bladeren hadden, het zwembad was afgedekt en de luiken voor het tuinhuis dicht waren, kon niets de grimmige realiteit van het winterse landschap verzachten, hoeveel dure gewassen er ook werden geplant.

Zijn bureaustoel was heel comfortabel en Rob dacht glimlachend na over het geheim dat hij met niemand anders deelde. Hij was er zeker van dat het imago dat hij zo zorgvuldig had gecultiveerd nog prestigieuzer werd door het feit dat hij achter dit indrukwekkende, antieke, mahoniehouten bureau zat, met de sierlijke sculpturen op de zijkanten en poten. Hij was met dat imago begonnen op de dag dat hij op zeventienjarige leeftijd uit Detroit was vertrokken om met een beurs aan Harvard te gaan studeren. Daar vertelde hij dat zijn moeder doceerde op een college en zijn vader ingenieur was; in werkelijkheid werkte zij in de keuken van de universiteit van Michigan en was hij mecanicien in de Fordfabriek.

Rob glimlachte weer bij de herinnering aan hoe hij in zijn tweede jaar een boek over tafelmanieren en een doos afgeslepen, verzilverd bestek had gekocht en had geoefend met onbekende gebruiksvoorwerpen als een vismes, tot hij ze met gemak kon hanteren. Na zijn afstuderen en een stage bij Merrill Lynch begon zijn carrière in de financiële wereld. Nu werd het R.N. Powell Hedgefonds, ondanks een paar woelige jaren, als een van de beste en veiligste investeringen in Wall Street beschouwd.

Precies om elf uur kondigde het geklingel aan de voordeur de komst van Laurie Moran aan. Rob rechtte zijn schouders. Natuurlijk zou hij opstaan als ze zijn kantoor werd binnengeleid, maar pas nadat ze hem achter zijn bureau had zien zitten. Hij besepte dat hij erg nieuwsgierig naar haar was. Uit haar stem aan de telefoon viel niet op te maken hoe oud ze was. Ze had zich op een kordate, nuchtere manier voorgesteld, maar toen ze daarna over Betsy's dood begon, kreeg haar toon iets hartelijks.

Na hun gesprek had hij haar opgezocht op Google. Het feit dat ze de weduwe van de arts was die op de speelplaats was doodgeschoten en dat ze een indrukwekkende staat van dienst had als producent intrigeerden hem. Op de foto leek ze een heel aantrekkelijke vrouw. Ik ben nog niet zó oud dat ik daar niet meer gevoelig voor ben, dacht Rob.

Er werd op de deur geklopt en Jane, al sinds hij met Betsy was getrouwd zijn huishoudster, opende de deur en stapte de kamer binnen, gevolgd door Laurie Moran.

'Dank je, Jane,' zei Rob, en hij wachtte met opstaan tot Jane was vertrokken en de deur achter zich had dichtgedaan. 'Mevrouw Moran,' zei hij hoffelijk. Hij stak zijn hand uit naar Laurie en wees naar de stoel aan de andere kant van het bureau.

Robert Powell kon niet weten dat Laurie dacht: nu komt het erop aan, toen ze zich met een warme glimlach in de stoel nestelde. De huishoudster had bij aankomst haar jas aangenomen. Ze droeg een marineblauw broekpak met een krijstreepje, een witte, mouwloze blouse en marineblauwe leren laarzen. Haar enige juwelen waren een paar pareloorbelletjes en haar gouden trouwring. Ze had haar haar opgestoken in een Grace Kellyrol, een stijl die haar een efficiënt gevoel gaf.

Binnen vijf minuten wist ze zeker dat Robert Powell al had besloten akkoord te gaan met het programma, maar het kostte hem tien minuten om dat te bevestigen.

‘Meneer Powell, ik ben dolblij dat u bereid bent ons de avond van het Afstudeer Gala opnieuw te laten ensceneren. Daarvoor hebben we natuurlijk de medewerking van uw stiefdochter en haar vriendinnen nodig. Wilt u me helpen hen over te halen?’

‘Dat doe ik graag, maar ik kan natuurlijk niet voor hen spreken.’

‘Hebt u nog veel contact met uw stiefdochter sinds uw vrouw is gestorven?’

‘Nee. Niet dat ik dat niet wilde. Ik was en ben erg gesteld op Claire. Ze heeft hier van haar dertiende tot haar eenentwintigste gewoond. De dood van haar moeder was een enorme schok voor haar. Ik weet niet hoeveel u over haar achtergrond hebt gelezen, maar haar moeder en vader zijn nooit getrouwd. Hij ging ervandoor toen Betsy zwanger was geraakt van Claire. Betsy speelde bijrolletjes op Broadway en als ze niet op het toneel stond, werkte ze daar als ouvreuse. Zij en Claire hadden het heel moeilijk, tot ik verscheen.’

Daarna voegde hij er nog aan toe: ‘Betsy was mooi. Ze had daarvoor vast makkelijk met iemand anders kunnen trouwen, maar na haar ervaring met Claires vader was ze op haar hoede geraakt.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Laurie, terwijl ze knikte.

‘Ik ook. Omdat ik nooit kinderen had gehad, beschouwde ik Claire als mijn eigen dochter. Het deed pijn toen ze zo snel na Betsy’s dood het huis uit ging. Maar ik denk dat ons gezamenlijke verdriet te groot was om samen onder één dak te blijven wonen, en zij voelde dat meteen aan. U weet vast dat ze in Chicago woont en daar maatschappelijk werkster is. Ze is nooit getrouwd.’

‘Is ze hier nooit teruggekomen?’

‘Nee, en ze heeft mijn aanbod om haar financieel te steunen nooit geaccepteerd. Ze stuurde mijn brieven doormidden gescheurd terug.’

‘Waarom deed ze dat, denkt u?’ vroeg Laurie.

‘Ze was verschrikkelijk jaloers op mijn relatie met haar moeder. Vergeet niet dat ze dertien jaar lang met z’n tweetjes waren geweest.’

‘Dus u denkt dat ze zal weigeren mee te doen aan het programma?’

‘Nee, dat denk ik niet. Zo nu en dan heeft een ondernemende journalist wel eens over de zaak geschreven en sommige hebben Claire of een van de andere meisjes geciteerd. Wat ze zeiden, kwam op hetzelfde neer. Ze hebben allemaal het gevoel dat mensen hen met vraagtekens in de ogen aankijken, en ze willen allemaal dat daar een eind aan komt.’

‘We zijn van plan om ze vijftigduizend dollar te bieden om mee te doen aan het programma,’ zei Laurie tegen hem.

‘Ik heb met hen allemaal contact gehouden. Er is er niet een die geen financiële hulp zou kunnen gebruiken. Om te garanderen dat ze toestemming geven, machtig ik u om te zeggen dat ik bereid ben ze elk een kwart miljoen dollar te geven voor hun medewerking.’

‘Zou u dat doen?’ riep Laurie.

‘Ja, en zegt u maar wie u nog meer wilt interviewen in uw programma.’

Laurie zei: ‘Ik zou natuurlijk met uw huishoudster willen praten.’

‘Geef haar de vijftigduizend die u ook aan de anderen geeft en dan geef ik haar nog eens vijftigduizend. Ik zal ervoor zorgen dat ze het doet. Het is niet nodig om haar hetzelfde te betalen als de anderen. Ik ben achtenzeventig jaar en heb drie stents in de aderen die naar mijn hart lopen. Ik weet dat ik, net als de meisjes, verdacht ben – of noemen jullie dat tegenwoordig een “betrokken persoon”? Voor ik sterf, wil ik in een rechtszaal zitten en meemaken dat Betsy’s moordenaar veroordeeld wordt.’

‘Hebt u geen enkel geluid uit haar kamer gehoord?’

‘Nee. Zoals u vast weet, deelden we een suite. De zitkamer was in het midden, onze slaapkamers lagen aan weerszijden daarvan. Ik geef toe dat ik diep slaap en heel hard snurk. Nadat we elkaar goedenacht hadden gewenst, ben ik naar mijn slaapkamer gegaan.’

Die avond wachtte Laurie tot Timmy verdiept was in zijn Harry Potterboek voor ze haar vader vertelde over haar ontmoeting met Powell.

‘Ik weet dat ik nog niet mag oordelen, maar ik hoorde aan Powells stem dat hij de waarheid vertelde,’ zei Laurie. ‘En zijn aanbod om de meisjes een kwart miljoen dollar te betalen, is geweldig.’

‘Een kwart miljoen dollar plus wat jij ze betaalt,’ antwoordde Leo. ‘Je zegt dat Powell weet dat alle vier de vrouwen het geld goed kunnen gebruiken?’

‘Ja, dat zei hij.’ Laurie beseftte dat ze defensief klonk.

‘Heeft Powell een van hen al eens eerder geholpen, bijvoorbeeld zijn stiefdochter?’

‘Hij gaf aan dat dat niet het geval was.’

‘Ik denk dat het een vraag is die je moet onderzoeken. Wie weet wat zijn echte motief is om al dat geld uit te delen.’ Leo kon zich niet bedwingen om vraagtekens te plaatsen bij de bedoelingen van dit soort mensen. Dat was de politieman in hem. En de vader. En de grootvader.

Daarna dronk hij zijn koffie op en besloot naar huis te gaan. Ik word te nerveus, dacht hij, en dat doet Laurie en Timmy geen goed. Zelfs de manier waarop ik tegen die man op rolschaatsen schreeuwde. Ik had gelijk, hij had iemand pijn kunnen doen; maar het feit dat hij tegen Timmy opbotste, joeg me angst aan. Als hij een wapen of een mes had gehad, zou ik Timmy, zelfs al had ik zijn hand vast, niet snel genoeg tegen een aanval hebben kunnen beschermen.

Leo was zich bewust van de grimmige realiteit: als een moordenaar een wrok koesterde tegen iemand, kon geen straatverbod of welke andere vorm van waakzaamheid dan ook voorkomen dat hij zijn behoefte om zijn doelwit te vermoorden zou bevredigen.